

- переглядове читання (з метою відбору фактологічного матеріалу;
- ознайомче читання (для накопичення професійних знань з обраної тематики);
- вивчаюче читання відібраної інформації (з метою точного, повного й адекватного розуміння прочитаного;
- глибший аналіз, переробка та обробка інформації на основі власної інтерпретації, її вербальне і графічне зображення у вигляді схем, діаграм, таблиць і т. д.;
- виклад власного проекту з точки зору можливого практичного застосування у професійній сфері;
- подальша робота по оволодінню елементами мовної культури в ході представлення свого проекту і розвиток комунікативних навичок спілкування іноземною мовою.

Вважаємо за потрібне підкреслити, що завдання викладача під час організації навчально-дослідної роботи студентів у процесі підготовки студентських конференцій не може обмежуватися управлінням роботою лише окремих студентів. У цьому плані перспективним представляється розробка цілеспрямованої системи дій по сприйняттю професійної інформації студентською аудиторією.

Бібліографічні посилання:

1. Педагогіка і психологія професійної освіти: результати досліджень і перспективи / за ред. І. А. Зязюна та Н. Г. Ничкало. Київ, 2003. 680 с.
2. Друкер Л. Ф. Задачи менеджмента в XXI веке: Учебное пособие. Москва: Издательский дом Вильямс, 2000. 352 с.
3. Полат Е. С. Метод проектов на уроках иностранного языка. Методист, 2007. № 2. С. 45-50.

Бакало Вікторія Олександрівна,
курсант, Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ
Науковий керівник:
Головіна Ольга Володимирівна,
кандидат історичних наук, доцент,
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

**ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ ЖІНОК В ПІДРОЗДІЛАХ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ
В СУЧАСНИХ УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ**

Демократизація та гуманізація сучасного українського суспільства передбачає орієнтацію держави на встановлення єдиних загальнолюдських принципів і стандартів, на засади, що є важливими для всього світового спів-

товариства. Одним із найвагоміших загальнолюдських принципів є принцип рівності – визнання того, що всі люди є рівними між собою незалежно від будь-яких особливостей. Однією з таких визначних особливостей людини є стать. Та іноді ця особливість стає перешкодою до реалізації особою своїх прав, руйнівною у процесі реалізації принципу рівності основних прав та свобод людини. Останнім часом у всіх сферах життєдіяльності людини зростає актуальність питань, пов'язаних із гендерною рівністю [4].

Одним із важливих завдань є забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, а відтак й викорінення усіх форм соціостатевої дискримінації. За своїм призначенням гендер направлений на справедливе визначення міри свободи двох суб'єктів суспільства: чоловіків та жінок, їхнього статусу [5]. Жінки почали працювати в поліції трохи більше ніж сто років тому. За цей час поліціантки проявили себе як кваліфіковані співробітниця, які не гірше за чоловіків захищають правопорядок. Але й сьогодні, в XXI сторіччі, жінки у поліції досі стикаються із дискримінацією.

Поява терміна «гендер» дала змогу чіткіше виокремити соціальний аспект статевого поділу суспільства, не вдаватися при цьому в розмірковування про природну відмінність чи відсутність такої між особами різної статі, а отже, говорити про «гендерну рівність», а не «статеву рівність» чи «рівність між статями». Для комплексного розв'язання проблеми необхідно розуміння значення гендерної проблематики у процесі соціальних трансформацій суспільства, зокрема, трансформацій статусу обох статей та створення суспільства гендерної рівності та справедливості щодо відносин між жінкою та чоловіком, дослідження гендеру як соціально-культурного конструкту.

У найбільш загальному розумінні поняття «гендер» означає сукупність соціальних та культурних норм, які суспільство приписує виконувати людям в залежності від їх біологічної статі. Не біологічна стать, а соціокультурні норми визначають, в результаті, психологічні якості, моделі поведінки, види діяльності, професії жінок та чоловіків. Гендер конструюється суспільством як соціальні фемінінні та маскулініні характеристики, що визначають стан та роль жінок та чоловіків та суспільстві та його інститутах (сім'ї, політичній структурі, економіці, культурі, освіті та ін.) [2].

Процеси становлення гендерного паритету як складової державної політики викликали не тільки необхідність окремого вивчення стану дотримання прав жінок у правоохоронних органах, але й розробки відповідних заходів попередження порушення їх прав. Такі превентивні заходи, у свою чергу, потребують чіткого уявлення щодо проблем універсального характеру, притаманних для більшості поліцейських інституцій, в яких працюють жінки [3, 6].

Впровадження та забезпечення гендерної рівності є однією з ключових умов демократичного розвитку суспільства. Саме тому світове співтовариство через Організацію Об'єднаних Націй, інші міжнародні інституції так багато уваги приділяють цій проблемі. У чинному законодавстві України термін «гендерна рівність» вперше з'явився у 2001 р., проте й сьогодні є усі підстави

стверджувати, що ефективного механізму впровадження і забезпечення гендерної рівності так і не створено. Однією з причин такої ситуації є те, що ідея гендерної рівності, термін «гендер», і досі залишається не до кінця визначеним у законодавстві, юридичній науці та освіті. Тому питання визначення юридичних понять та правового механізму забезпечення гендерної рівності, його вдосконалення видається актуальним і своєчасним.

У сучасних соціальних та гуманітарних дослідженнях гендер немає єдиного універсального визначення: як вкрай складний феномен, гендер являє собою сукупність та переплетення взаємовідносин і процесів у соціальному житті. Зазначена проблематика потребує постійної уваги з боку науковців, фахівців у галузі правових та соціально-гуманітарних знань. Наявні на сьогоднішній день дослідження у цій галузі не приділяють суттєвої уваги питанням теорії і практики гендерної рівності та недискримінації в умовах євроінтеграції, конституційної та адміністративної реформи. Доцільним є пошук нового вектора у правовому і науковому розумінні значення принципів гендерної рівності, зокрема в діяльності органів публічної влади та Національної поліції України.

Наразі можна констатувати, що незважаючи на кроки у напрямку унормування цих складних аспектів суспільного буття, у суспільній свідомості наявні численні стереотипи та відсутність ідеї гендерної рівності як обов'язкової складової ефективного, динамічного і демократичного розвитку українського суспільства. Гендерна рівність і далі сприймається частиною представників органів влади як щось таке, що нав'язується міжнародними інституціями і актами, але чуже, зайве і непотрібне для українських реалій [5].

Таким чином, можна стверджувати, що національні дослідження гендерних ролей і практик в поліції є та залишаються гостро актуальними, що допоможе робити обґрунтовані висновки щодо стану рівності жінок та чоловіків у Національній поліції України, здійснювати прогнозування та забезпечити демократичні зміни.

Бібліографічні посилання:

1. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : Закон України від 08.09.2005 // ВВР України. – 2005. – № 52. – Ст. 561.
2. Андрусак І. П. Правові механізми забезпечення гендерної рівності в Україні / І. П. Андрусак // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – Юридичні науки. – 2014. – № 807. – С. 197–201.
3. Жінки в поліції. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://noborders.org.ua/zhinki-v-politsiyi/>
4. Крочук М. І. Гендерна рівність як складова загального принципу рівності / М. І. Крочук // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ : зб. наук. пр., 2011. – № 4. – С. 464–471. – Режим доступу : http://www2.lvduvs.edu.ua/documents_pdf/visnyku/nvsvy/04_2011/11kmizpr.pdf
5. Орлова О. О Гендерні аспекти у формуванні іміджу поліцейського в Україні /

О. О. Орлова // Науковий вісник ДДУВС : зб. наук. пр., 2017. – № 2. – С. 45–51. – Режим доступу: <http://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/201/1/8.pdf>

6. Права жінок правоохоронців та політика гендерної рівності, досвід інших країн у вітчизняному контексті. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://helsinki.org.ua/articles/prava-zhinok-pravoohorontsiv-ta-polityka-hendernoji-rivnosti-dosvid-inshyh-krajin-u-vitchyznyanomu-konteksti/>

Бассам Дергхам (Ліван),
студент Університету митної справи та фінансів,
Перинець Катерина Юрївна,
кандидат філологічних наук,
доцент Університету митної справи та фінансів

ЛІНГВОКУЛЬТУРОЗНАВСТВО У СУЧАСНІЙ МЕТОДИЦІ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

Швидкій та продуктивній культурно-мовній адаптації іноземця в не-знайомій країні багато в чому сприяють країнознавчі знання, отримані зі спеціального розділу «Лінгвокраїнознавство». Лінгвокраїнознавство як окремий напрям мовознавства сформувався у 90-ті роки ХХ століття. Теоретичною та практичною платформою цього підходу стали праці Є. М. Верещагіна, В. Г. Костомарова, Є. І. Пассова, Л. С. Крючкової та ін. Включення лінгвокраїнознавчих аспектів в курс викладання української мови як іноземної спирається на роботи А. А. Бронської, Ю. М. Галки, І. Кметь, Б. Сокіла тощо.

Подібні дослідження підтверджують, що лінгвокраїнознавство базується на своєрідній синергії мови і культури, коли «мова виступає як засіб пізнання національної культури, <...> а національна культура розглядається як неодмінна умова адекватного, повного оволодіння <...> мовою» [2, с. 62]. Закономірно, що сам предмет і об'єкт лінгвокраїнознавства може розглядатися крізь лінгвістичну, лінгводидактичну, соціолінгвістичну, культурологічну, етнопсихологічну призму, акцентуючи на складність і багатогранність досліджуваного феномена. У будь-якому випадку, кожна наукова галузь привносить у розуміння цієї дисципліни різні аспекти, які повинні враховуватися. На наш погляд, саме лінгвокраїнознавча інформація, залучаючи культурологічні, географічні, економічні, соціально-політичні, історичні знання, відображає національно-культурну специфіку мови, що вивчається іноземцем.

Одним із найбільш складних аспектів лінгвокраїнознавства є знайомство з безеквівалентною лексикою, що включає історизми, фольклорні словосполучення, неологізми і т.п. Невичерпним джерелом безеквівалентної лексики служать назви топонімічних об'єктів, що вимагають ономастичних коментарів. Особливий практичний інтерес для студентів становлять такі топонімічні об'єкти, які входять в регіональну культурну парадигму. Іноземцям для успішної соціокультурної і комунікативної адаптації необхідно, в першу чер-